

1. kapitel

Der kan komme mange forskellige ting ud af et æg. For eksempel en kylling. Eller en drage. Og hvis ægget er orange, brændende varmt og på størrelse med et græskar, så er sandsynligheden for, at det er en drage og ikke en kylling, ret høj. Så da Celia fandt det store, orange æg, der var så varmt, at hun brændte fingrene på det, i en rede af mærkeligt, sammenfiltret mos i det nye tårn, var hun overbevist om, at der måtte være en drageunge inden i det. Hvor det kom fra, og hvad der ville ske, når ægget klækkede, vidste hun ikke. Og hun var heller ikke sikker på, at hun havde lyst til at vide det.

Det skete en onsdag, og Celia havde ikke regnet med, at der ville komme nye værelser på Funkelborg den dag. Prinsesse Cecilia – som blev kaldt Celia af de fleste – var det yngste af Funkelbørnene, og hun kendte slottet bedre end nogen anden og havde en god fornemmelse af, hvad slottet kunne finde på og hvornår. Der var sket temmelig meget den foregående dag. Trampolinværelset var blevet flyttet til den anden

ende af slottet, og der var pludselig kommet en helt ny sal fuld af sjældne rustninger og våben ved siden af gallerisalen. Nu skulle man ikke mere kravle gennem kaminen for at komme ind til hopperummet. Men det var dog stadig ikke optimalt, for døren var blevet placeret i hendes fars, Kong Funkels, arbejdsværelse. Våbensalen, som de havde døbt den nye sal, lå til gengæld helt perfekt, selvom tjenestepigerne nær havde nedlagt deres støvekoste, da de så, hvor besværligt det ville blive at rengøre og pudse alle de sære genstande.

Altså regnede Celia ikke med, at hun ville finde noget særlig interessant den onsdag, da hun rejste sig fra morgenmaden og begav sig op ad vindeltrappen til skolestuen. Hun håbede bare, at hun ville kunne nå at se nærmere på de nye rustninger, når hun var færdig med undervisningen. Balthar, hendes ældste bror, som lige var kommet hjem fra Troldmandsakademiet og nu var kongelig hoftroldmand, havde beroliget pigerne med, at de ikke skulle gøre rent i salen, for han ville ikke have, at nogen rørte ved tingene derinde. Det havde vist sig, at i hvert fald nogle af våbnene havde magiske egenskaber, og han ville først undersøge, hvad de kunne, og hvor farlige de var. Men Celia var sikker på, at hun nok godt måtte kigge på nogle af dem, hvis hun kunne blive færdig med sin undervisning før frokost.

Men skolestuen lå ikke oppe for enden af trappen, som den plejede. Celia så sig omkring. Hun stod i en lang gang, som hun aldrig havde set før. Hun åbnede

lædertasken, som hun havde over skulderen, og tog sit atlas ud. Det var en samling detaljerede kort over slottet, som hun havde arbejdet på i flere år nu. Hun var snart ved at være færdig og havde allerede aftalt med slottets skrivere, at de skulle lave nogle kopier til hendes familie. Hun skulle bare lige have de sidste ændringer med først. Det hjalp lidt, at slottet ikke havde fjernet nogen værelser i løbet af den seneste måned. Det havde så til gengæld tilføjet et par interessante, nye rum, deriblandt et ekstra lille køkken og våbensalen, og flyttet en hel del af de gamle. Det lod til, at Celias værelse blev ved med at ligge det samme sted, nemlig øst for forhallen. Balthers værelse var flyttet hen ved siden af Celias, og Lilahs værelse lå nu lige bag Balthers. Det havde ærgret Lilah en hel del, for før boede hun et par etager længere oppe og havde en fantastisk udsigt til begge sider.

Celia bladrede gennem sine kort, men hun kunne ikke finde noget, der lignede den nye gang. Den havde ingen døre, og skolestuen var bare *forsvundet*, og det var det gamle børneværelse også. Det havde ikke været brugt i mange år, men deres legetøj og kisterne med alt børnetøjet havde stået derinde. Celia fandt det rigtige kort frem. Hun satte et kryds hen over børneværelset og et spørgsmålstegn ved siden af skolestuen, før hun skyndte sig videre ned ad gangen. Hun blev nødt til at finde skolestuen, så hun kunne få tegnet rettelserne ind på kortet og komme i gang med timen, før mester Hummel fik et hysterisk anfald.

For enden af gangen var der en bred trappe med lave trin. Der blæste en kold trækvind gennem trappegangen, som om der stod et vindue åbent længere oppe. Den havde nogle lidt sære proportioner, ligesom mange af de andre trapper på slottet havde. Man blev næsten nødt til at sætte begge fødder på hvert trin, men trinene var kun cirka fem centimeter høje. Det følte mærkeligt, men heldigvis var der kun otte trin, og da hun var kommet op, kiggede hun gennem en buet dør ind i et helt rundt værelse uden tag.

Den blege vintersols stråler faldt ned i det åbne værelse, og Celia var nær faldet over sine egne ben, da hun trådte ind, mens hun kiggede op på de små skytoter, der hang på himlen. Gulvet skrånede let nedad mod midten som i en skål. Midt i skålen lå der en rede af mos og kviste, og i reden lå et svagt lysende, orange æg. Det var på størrelse med et græskar. Celia stirrede på det.

“Er det virkelig et æg?”

Hendes ord blev fanget af den iskolde vind og båret ud gennem de rudeløse vinduer. Hun tog et par forsigtige skridt fremad, bøjede sig ned og rakte hånden frem for at banke på skallen. Hun forestillede sig, at den ville være helt kold og hård efter at have ligget i det åbne værelse i årevis. Men den var ikke kold. Den var varm; næsten så varm, at hun brændte fingrene.

Celia trak hånden til sig og løb tilbage. Hun sprang gennem døren og ned ad de lave trappetrin. Der hang en kæmpestor gobelin med en jagtscene på gangen,

men hun standsede ikke op for at kigge nærmere på den. Hun løb ned ad vindeltrappen og standsede vaklende og forvirret på den næste trappeafsats.

Direkte over for hende lå skolestuen og lignede sig selv. Men så vidt hun kunne huske, plejede den at ligge oppe for enden af trappen og ikke halvvejs oppe som nu. Gjorde den ikke?

“Prinsesse Cecilia!” Mester Hummel trådte frem i dørbåbningen med et utålmodigt udtryk i ansigtet. “Hvor bliver De af? De kommer mindst et kvarter for sent!”

“Jeg gik op ad trappen, men der er kommet en ny gang,” sagde Celia og pegede op.

“Det har jeg ikke hørt noget om,” sagde mester Hummel og rynkede panden. “Kom ind, Deres Højhed. Så må vi få det bedste ud af resten af timen.”

“Men jeg må fortælle det til min bror,” sagde Celia. “Der er et æg ...”

“Et æg?” Mester Hummel hævede øjenbrynene. “Jeg er sikker på, at prinserne selv kan gå i køkkenet, hvis de vil have æg til deres morgenmad,” sagde han studst.

“Nej, deroppe!” sagde Celia og pegede op ad trappen igen.

“Der er ikke noget deroppe, Deres Højhed,” sagde mester Hummel. Han sukkede. “Vil De ikke nok lade være med at bruge slottet som undskyldning? De af alle mennesker burde kunne gennemskue dets luner og komme til tiden.”

“Jamen se selv!” Celia pegede igen og kiggede op.

Der var kun et glat stenloft over hende. Hun blev svimmel et øjeblik, da det gik op for hende, at hun stod på vindeltrappens øverste trin. De trappetrin, hun lige var gået ned ad, og gangen og tårnet og ægget var væk.

“Der var altså en ny gang,” sagde Celia stille. “Og et tårnkammer uden tag. En rede. Og et æg.”

“Men, Deres Højhed,” sagde mester Hummel. Han tog hende under armen og gik med hende ind i skolestuen, “det er jo onsdag.”

2. kapitel

Forbuddet mod at røre ved rustningerne og våbnene i våbensalen gjaldt stadig ugen efter. En af lakajerne havde hjulpet Balther med at løfte en rustning op på et bord, så den kunne undersøges nærmere. Men så blev hans hænder pludselig ramt af et lyn, der skød ud fra brystpladen. Begge lakajens hænder var følelsesløse i flere timer efter. Det var efter den episode, at Balther havde udstedt forbud mod at gå ind i salen uden strengt opsyn.

“Hvilken en af brystpladerne var det?” spurgte Rolf meget interesseret.

Han var den yngste af Funkelbrødrene og arving til tronen. Det havde slottet besluttet på hans 10-års-fødselsdag. På trods af det store ansvar og det voksende antal pligter, der fulgte med, var han altid med på at lave sjov. Celia håbede, at han måske ville finde en hemmelig indgang til våbensalen og lade hende komme med.

“Det skal du ikke tænke på,” svarede Balther.

“Hvad kan den her?” spurgte Celia?

Hun holdt hænderne på ryggen og lænede sig så langt frem, som hun turde, mod en gylden lanse.

“Den kan give små piger stød, hvis de kommer til at ånde på den,” sagde Balther tvært.

Celia hoppede baglæns, men så skar hun en grimasse ad Balther.

“Hvor er du ond!”

“Nå, men jeg kom bare, fordi far sagde, at jeg skulle gå ned og spørge dig, om du havde brug for noget,” sagde Rolf med påtaget vigtighed. “Og ... fordi jeg tænkte, at du lige kunne lade mig prøve et magisk sværd eller en usynlighedshjelm eller sådan noget.” Han gned sig forventningsfuldt i hænderne.

“Ja, jeg har faktisk brug for noget, og nej, du må ikke få et magisk sværd,” sagde Balther og skrev noget ned i sin notesbog.

“Hvad har du brug for?” spurgte Celia, mens hun gik over for at kigge nærmere på en rustning, der var lavet af en masse små, overlappende træstykker.

“Jeg har brug for, at I beder Patrik Pjarris om at komme herop, og at I holder fingrene væk fra de her ting,” sagde Balther med et suk. “Det er altså ikke for at være irriterende, søde Celia,” sagde han venligt. “Men nogle af de her ting kan slå en ihjel, bare man rører ved dem.”

Rolf fløjtede og samlede hænderne bag ryggen.

“Jeg har bare ét spørgsmål,” sagde Celia. “Eller jeg har faktisk to: Hvad skal du med Patrik Pjarris, og findes der drager?”

Patrik havde været en stor hjælp, da børnenes forældre og Balther var forsvundet den foregående sommer, men han var også en uforbederlig skørtejæger. Når han ikke flirtede med pigerne i landsbyen eller udkæmpede dueller med pigernes forsmåede kærester, gik han gerne rundt på slottet og drillede Lilah.

“Patrik har stået i lære som smed,” sagde Balther. “Han kan måske hjælpe mig med at finde ud af, hvad der er smedet af menneskehånd, og hvad der blevet til ved hjælp af magi. Og nej, der findes ikke drager.”

“Fandtes der heller ikke drager engang? Jeg mener i fortiden. Som så bare er uddøde?”

“Nej,” sagde Balther fraværende, mens han kneb øjnene sammen og nærstuderede de sære tegn, der var indgraveret i den brystplade, han var i gang med at undersøge. “Det er ren overtro. Det har det altid været.”

“Hvilket dyr lægger så æg på størrelse med græskar?” spurgte Celia.

“Det er altså tre spørgsmål,” pointerede Rolf.

“Er det en gåde, eller hvad?” spurgte Balther. “Der er ingen dyr, der lægger så store æg. Ikke engang rok-fuglene i Grath.”

“Rokfuglene?” Rolf så forvirret ud. “Kan fuglene i Grath spinde på rok?”

“Nej, ikke den slags rok,” sagde Balther. “En rok er en kæmpestor rovfugl. I kan spørge Lulath. Han ved alt om dem. Men send lige Patrik op til mig først!”

Balther vendte ryggen til Celia og Rolf og signalerede

dermed, at han skulle videre med sine trolddomsprojekter og ikke havde tid til at tale mere med dem. Rolf trak forsigtigt Celia med ud af våbensalen og gjorde sig umage for ikke at komme til at røre ved noget på vejen. Han udstødte et lettet suk, da de var nået i sikkerhed ude på gangen.

“Det er mærkeligt,” sagde han. “En hel sal fuld af rustninger og våben fra fremmede riger og lande ...” Han rystede på hovedet. “Først syntes jeg, at det var spændende og sjovt, men nu ved jeg ikke rigtig mere. Har du fået tegnet salen ind på kortet?”

“Nej,” sagde Celia. “Jeg har haft en del at lave her på det seneste ...”

Hun ville ikke afsløre, at hun havde brugt tiden på at lede efter en ny gang. Den gang, som man kun kunne nå frem til via en vindeltrappe, og som førte til et tårn, hvori der lå et kæmpestort æg. Hun havde ikke kunnet finde den, og den var i det hele taget dukket op og forsvundet igen så hurtigt, at hun næsten var begyndt at tro, at det var noget, hun havde drømt.

“Far har fortalt nogle af råds mændene om dit atlas,” sagde Rolf. “Han vil gerne selv have en kopi, han kan vise frem. Det ville også være rart at have sådan et kort, når der kommer gæster.”

Celia rødmede. “Det er ikke færdigt endnu,” protesterede hun. Hun ville gerne have, at familien fik det, men hun var ikke så glad for tanken om, at råds mændene og alle mulige fremmede skulle se hendes tegninger og notater.

“Nå, men det er vel heller ikke sikkert, at det nogen sinde *kan* laves færdigt,” sagde Rolf, mens de gik mod forhallen. “Der kommer jo nye værelser hver eneste uge. Og de gamle bliver flyttet, og sådan vil det altid være. Du skulle tage og vise det til far.” Rolf udstødte et lille fnys. “Hofattachéen vil i hvert fald gerne have en kopi. Han farer hele tiden vild. Forleden så jeg ham vandre forvirret rundt på gangene, fordi han ikke kunne finde rådsammeret.” Han rystede på hovedet.

“Tror du, at han er ... et godt menneske?” Celia havde kun mødt den nye hofattaché et par gange, og da den gamle havde prøvet at slå hendes forældre ihjel, var hun lidt usikker på, hvad man kunne forvente af den nye.

“Ja, ja, han er god nok,” sagde Rolf. De var nu nået frem til forhallen.

“Jeg skal en tur ind til landsbyen og snakke med Patrik,” sagde Rolf. “Vil du med?”

“Jeg skal skifte kjole og hjælpe mor og Lilah,” sagde Celia med en ærgerlig mine. “Lilah og jeg skal have taget mål til nye kjoler. Og det er åbenbart ikke fint nok at dukke op hos syerskerne i en gammel kjole.” Hun holdt sine ærmer op, så Rolf kunne se, at de var alt for korte. Hun kunne nu godt lide, at de var så korte, for det gjorde det meget nemmere for hende at tegne. Hun opdagede også en lille blækplet på ærmet og prøvede at gnide det af med en fugtig finger.

“Ja, sådan noget har jeg ikke forstand på” sagde Rolf. “Bare der ikke er synlige huller i mit tøj, og det

kan holdes sammen med et bælte, så er det godt nok til mig. Men jeg må hellere komme af sted, inden mor finder på, at jeg også skal have nyt tøj.”

De gik hver til sit. Celia fandt en kjole frem, som hverken var for lille eller for fin, og hun fik endda også børstet håret og taget ens strømper på. På vej til systuen kom hun i tanke om, at hun havde fået lektier for af mester Hummel: Slaniens historie. Der ville sikkert blive en del ventetid, mens Lilah og dronningen fik taget mål, så Celia tænkte, at hun lige så godt kunne bruge tiden på at læse. Hun gik hen til den vindeltrappe, der førte op til skolestuen, og begav sig opad.

Og opad. Og opad. Indtil hun til sidst befandt sig på den mystiske, tomme gang igen. Hun skyndte sig hen til trappen med de lave trin, der førte op til tårnkammeret. Og der lå ægget.

Hun lagde varsomt en hånd på æggeskallen. Den var stadig meget varm, men denne gang brændte hun sig ikke. Da hun rørte ved ægget, begyndte det at rokke frem og tilbage, som om det glædede sig til et eller andet. Celia klappede ægget blidt og gik baglæns ud af tårnkammeret igen. Hun var ligeglad med, hvad Balther sagde. Der *var* en drage inden i det æg. Og selv hvis der ikke var – hvis det bare var en rok – så ville det stadig være både fantastisk og skræmmende. Hun måtte vise Balther det. Og måske også Lulath. Han havde sikkert set et rigtigt rokfugleæg før.

“Jeg kommer igen lige om lidt,” sagde Celia til ægget.

Hun trak op i kjolen og løb hurtigt ned ad vindeltrappen for at få fat i Balther eller mester Hummel, før tårnet forsvandt igen. Da hun kom ned til trappeafsatsen ud for skolestuen, der lå halvejs nede ligesom sidst, kaldte hun på mester Hummel. Han var der ikke, og da hun vendte sig for at gå igen, så hun til sin store fortrydelse, at den del af trappen, hun lige var kommet ned fra, var væk igen.

“Jeg ser ikke syner,” sagde Celia. Hun kunne stadig mærke varmen fra ægget på sine fingerspidser. “Der er et tårn, og der er et æg i det.”

Men ville hun nogensinde finde det igen? Og hvad var der inden i ægget?